

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt II. Exponitur quemadmodum veritas hujus prophetiæ, cum ipso eventu, ejusque successu consentiat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

5. Expositio.

Sed audiamus Julianum Apostatam, qui vaticinium hoc non de Messia, sed cum alijs Hebraeis de Nabuchodonosor Chaldaeorum Rege interpretatur. Vtrumquam inepta sit expositio, verba illa demonstrant, Et ipse erit expectatio Gentium: quae profecto Nabuchodonosor non conveniunt, quem summo acerbissimoque odio Gentes prosequabantur, non diligebant, timebant, non expectabant.

6. Expositio.

Alij demum vaticinium hoc sub conditione quadam intelligendum esse existimant, sub hac videlicet, si Juda legem Dei servaverit. Sensus proinde erit: Non deficiet principatus, donec veniat Messias, si tamen populus meus legem servaverit veri Dei. Sed isti & temere loquuntur, & sibi fingunt, quae sibi placent. Vaticinium enim Jacob nullam conditionem habet, neque quod ea subintelligi debeat, usquam in sacris litteris significatur: & si semel haec interpretandi licentia concedatur, nihil in Scriptura firmum aut syncerum reperiri poterit. Accedit, quod dum vaticinium isti conantur exponere, Vaticinantis, & Dei praesertim finem tollunt, qui ea Prophetia volebat advenit Messiae tempus certo posse cognosci. At si sub arbitraria illa conditione intelligitur, tempus ex ea nunquam dignosci poterit.

Galatinus

Maneat ergo vaticinium hoc de Messia absolute intelligendum esse, & nomine Shiloh Messiam denotari, ut Rabbini Christo antiquiores docebant, ut Galatinus refert lib. 4. c. 4. & Chaldaica paraphrasis, quae apud eos magna existit auctoritatis expressit posuit: *Donec veniat Messias: cui omnia, & quae antecedunt, quaeque subsequuntur optimo conveniunt. Imo neque alteri accommodari ullo modo possunt, ut bene exponit Irenaeus lib. 4. c. 33. & Cyprianus Epistola 63, alijs lib. 2. Epistola 3. Iustinus Martyr. Dialog. cons. Tryphon, & auctor Quaestionum ad Antiochum, quae feruntur nomine Athanasij quasi. 103.*

Irenaeus.

Cyprian.

Iust. Mart.

Ex sua-
ten.

Sed cur dices, Messias nomine Shiloh significatus est? Vulgatus interpres nomen שִׁילוֹ Shiloh a verbo שָׁלוֹם Salub, quod *mitto* significat, deduxit, quo quidem *missum* seu *mittendum* significat: quod nomen in Scriptura accommodatur Messiae, quasi per antonomasiam, ut quemadmodum ille singulariter promissus est, ita nomine *Venturi* singulariter significetur. Sed obstat, quod alijs litteris scribitur verbum *Shiloh*, quando *missum* significat, quam in hoc loco *Gen.* habeatur, ut de nomine *Shiloh* videre est *Esaie cap. 8.* Sed id fortassis effecit, quia eisdem litteris scriptum invenit, sed si scribatur eo modo, quo nunc habetur in Hebraeo, abundantiam pacis significat, & ita *Shiloh* idem erit quod *pacificus*, quod de Messia praedictum est, *Zacharia 9.* Restat nunc ad nostrae fidei majorem confirmationem, ut exponamus, quomodo signum illud tempore Christi Domini fuerit exhibitum, quod *Cap. seq.* praestabimus.

CAPVT II.

Exponitur quemadmodum veritas hujus prophetiae, cum ipso eventu, ejusque successu consentiat.

EX pluribus praedicti vaticinij expositionibus, quibus DD. Catholici docere student, quoniam pacto Prophetiae hujus veritatis eventus, &

res ipsa plane respondeat: nos tres tantum, quae probabiliores nobis visa sunt, in medium adducemus, ut prudens lector eligat, quam maluerit. Alias expositiones placuit suppressere, tum quia brevitati studemus, tum ne quando cum Judaeis suscepimus disputationem, cum Catholicis certare videamur. Conducent autem illud, in quo totius difficultatis cardo vertitur, capitis hujus initio demonstrare, ut solutio deinde facilius percipiatur. Summa igitur difficultatis hujus in eo versatur, quod videatur multo ante adventum Christi defecisse sceptrum a domo Juda, tempore videlicet Sedeciae, & ultimae Babylonicae captivitatis: quam devolvere oportet, non quidem propter Judaeos, contra quos ea Prophetia de Messia exposita tantumdem facit, ac si ante adventum Christi sceptrum a tribu Juda defecisset, (tunc enim quoque bene argueretur, ergo Messias advenit, quod negant,) sed ad nostrae fidei, ut *Cap. superiori* diximus, confirmationem.

Hanc ergo difficultatem ut solvant quidam, supponunt primo nomine *Juda* intelligendam esse specialem tribum a reliquis distinctam; sed ex ea praecipua & paucis ex tribu Benjamin totam Judaeorum gentem constituisse, a tempore Salmanasar Regis Assyriorum, a quo regnum Israel, quod decem tribubus constabat, ita vastatum fuit, ut ejus nulla deinceps mentio habeatur, constat 4. Reg. 7. Unde fit, solum regnum Juda permanisse usque ad Christum, quod quidem solum feret gentem, ex tribu Juda completetur: dicitur enim 3. Reg. 12. solum tribum Judam secutum esse domum David, quia quamvis tribus Benjamin secuta fuerit Roboam, tamen vel non fuit integra sicut tribus Juda, vel non habetur ratio ejus, propter dignitatem & excellentiam tribus Judae: unde 4. Reg. dicitur: *Iratusque est Dominus Israel, & absulit eos a conspectu suo, & non remansit nisi tribus Juda tantummodo.*

Supponunt secundo, nomine *Sceptri* vel *Ducis*, aut non esse intelligendam dignitatem, & potestatem Regalem propriam; vel certe non solum illam, sed quamcunque primariam & principalem potestatem regendi, & judicandi populum: ita tamen, ut si utraque significari dicitur, altera nomine *sceptri*, altera nomine *Ducis*, non sit necesse intelligere Tribum Judam fuisse habituram utramque usque ad adventum Messiae, nec utraque simul fuisse carituram, atque adeo alteram saltem habituram fuisse donec veniat, &c.

Quibus suppositis, non est difficile intelligere, quomodo verum sit dignitatem hanc fuisse aliquando in tribu Juda, & in ea perseverasse usque ad Herodem; cum, quia licet haec potestas ad sacerdotes, & proinde ad tribum Levi derivata sit; hoc tamen factum est, quatenus tribus Levitica per matrimoniorum conjunctionem una cum tribu Judae effecta est, & ab illa particeps regalia splendoris facta est; tum etiam quia Concilium illud ab Hebraeis *Sanhedrin* nuncupatum, & ab Herode dissolutum, penes quod erat judicandi potestas, ex tribu Judae majori ferè ex parte constabat, quod evidens est de posteriori tempore, quando, ut diximus sola ferè Judae posteritate totus Hebraeorum populus constabat. Si vero inquiras, quoniam fundamento *Sanhedrin* hoc supponatur. Resp. Praeter graves Auctores, qui de illo loquuntur, non leves extant in Scriptura conjecturas: siquidem Moyses 70 senes elegisse dicitur, De quibus non inepte intelligi potest illud Deut. 17. *Si difficile, aut ambiguum apud te judicium esse perspexerit*

4. Reg. 7.

3. Reg. 12.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

1. Par. 26. *ris, ascende ad locum, quem elegit Dominus, &c. & 1. Paralip. 26. In qua parte domus erat seniorum consilium.* Hoc verò Sanhedrin non fuit ablatum tempore captivitatis, ut sumi potest ex Daniel 13. ubi senes populi judicaverunt Susannam, ubi Glos. & Liranus adverteunt eos fuisse de tribu Juda.

Secunda expositio est aliorum, qui malunt vaticinium hoc interpretari in universum de ipsa gente Judaica, de tribu autem Juda secundum quandam applicationem, sive (ut Theologi loquuntur) per appropriationem, ut h. c. sit prophetie hujus sensus: futurum semper in gente Judaica principatum donec, &c. Cui expositioni non obstat aliqua brevis interruptio, qua tempore captivitatis in Babylone, sive Perside conigit. Qui principatus defecit tempore Herodis, qui fuit alienigena, & proinde tempore Christi Domini, hoc est, Messie. Tue- u. hanc sententiam Benedict. Pererius *Comm. in Genesim c. 4. q. pro qua adducti Justinum in Dialogo cum Tryphone Judaeo. Eusebium lib. 7. hist. Ecclesiastica c. 6. Athanasium lib. de Trinitate Incarnatione Verbi, Ambrosium in lib. de benedictionibus Patriarcharum c. 4. Chryl. Hom. 67 in Gen. exponentem hanc prophetiam, Augustinum lib. 18. de Civit. Dei c. 45. Theodoret. quest. ultima in Genesim, Ruertum lib. 9. Commentar. in Gen. c. 9. & lib. 3. de victoria verbi c. 9. quos omnes Patres prædicti Auctor in suam sententiam trahit, neque extorquere videt.*

Hanc expositionem tuetur Pererius secundum Eusebium, Athanasium, Ambrosium, Chrysolostomum, Augustinum, Rupertum, &c.

Obijciunt autem Jacobum Patriarcham, cum vaticinium illud proferebat, allocutum fuisse Judam, & ejus tribum, non totam Hebraeorum gentem. Resp. Jacobum voluisse tunc pronunciatum ad totum populum spectantem, cum de tribu Juda loquebatur, tribus de causis. Primò, quia prænoterat principatum Judaicum futurum penes tribum Juda, & longissimo tempore & floridissimam: nobilissimam igitur partis nomine non incongruè eorum populum nuncupavit. Secundo, quia item præviderat futurum, ut universus populus ad tribum Juda rediret, ut in universis nomen acciperet, quod conungi teste Josepho lib. 1. Antiq. post reditum ex captivitate Babylonica, qui septem & principatum tenuerunt, fuerunt ex tribu Levi. Ipse tamen principatus fuit ex tribu, & in tribu Juda, namque ipsa regio, & ditio ejus regni, & sedes, & sedes regni, & civitas regia erant tribus Judæ, quæ proprie appellabantur Reges, & regnum Juda, non autem Levi. Hoc autem regnum licet Herodes quoque habuerit, quia tamen & fuit alienigena, & quia illud non habuit legitimum, idè rectè dicitur regnante Herode defecisse sceptrum à domo Juda, quo tempore advenit Messias.

In hac tertia causa nuper explicata traditur fundamentum tertiæ expositionis prædictæ Prophetie, quæ certe æquè probabilis est ac superiores, & fortasse non deerunt, quibus magis placeat hæc tertia expositio (de qua mox sumus dicturi) quam reliquæ.

Tertia prophetie expositio. Dicunt ergo alij, est que in ordine tertiæ sententia, totam hanc Prophetiam intelligendam esse proprie de tribu Juda, à qua sceptrum & principatum non defecisse docent usque ad adventum Messie (omisso captivitate tempore, ut supra dictum est) quia licet seculente jam Judæorum regno, & ad occasum festinante, qui regnum tenerent essent Sacerdotes ex tribu Levi, non proinde tamen sceptrum à domo Juda defecit: sicut quamvis corona Polonica in Henricum Valesium aliquando translata fuerit, non proinde cecidi Polonorum regnum: & quamvis corona Hispanica

nunc decoretur Austria, non idcirco defecisse rectè diceretur corona, vel sceptrum Hispanicum. Ad eundem igitur modum de scepro ac principio Hebraei populi, ac de tribu Juda cogitare, & sentire convenit. Hæc verò dixisse sufficit ad exponendum quam ratione veritas hujus Prophetie cum ipso eventu, rerumque successu congruat atque consentiat. Nunc ad rationes, quibus Messiam jam venisse demonstraretur contra Judæos, revertamur.

CAPVT III.

Idem Danielis illustri testimonio comprobatur, & vaticinium exponitur.

Secundum Scripturæ sacre testimonium, quo magis est vulgare & tritum eo est magis efficax ad Judæorum sententiam, vel (melius dixerim) errorem convincendum. Illud vero ext. 9. Danieli definitur, ex quo deduci non poterit finium argumentum, nisi prius explicetur. Ne autem necesse sit bis sacre Scripturæ litterarum longiusculam repetere, primis istam verbis, & sequentibus successibus tibi exemus expositionem.

Ductus à Dario Assieni Astyagis filio captivus in Babylone Danieli anno 1. Darij, post evertam Babylonem, & occisam Balhafarem, dum attente Jeremias vaticinium de captivitate illa perlegeret, DEUM obnixè exorare pro liberatione populi Hebraei, & reditu in patriam, simulque fortassis, ut qui vir desideriorum esset, spirituales liberationem per Messiam futuram cupiens; DEUS, qui dives est in misericordia, ejus liberalitatem maxime decet plus homini concedere, quam ipse postulat, misit ad eum Angelum Gabrielem, qui post pauca ita illum allocutus est:

Septuaginta hebdomades abbreviata sunt. Quasi expressis diceret: Diuturna veltia, o Daniel, a quo longissima Messie expectatio, ad breve septuaginta hebdomadarum spatium, DEO miserante, reducenda est. Per breve siquidem fuit tempus hoc 490. annorum, cum superiori comparatum. Et profectò propriissimè verbo illo (abbreviata sunt) usus est Angelus, siquidem in familiari sermone, quando tempus ad aliquam actionem præscriptum finitur, jam jam dicere solemus dies abbreviari. Dixi tempus septuaginta hebdomadarum 490. annis constare, quia certum est eas hebdomadas non posse esse dierum, sed annorum septem singulas, non plurius, septem quidem simplicium annorum numerus *Levi. 25. & Gen. 29. Levit. 25.* hebdomada nuncupatur; plurium autem, licet *Gen. 29.* quidam Hebraei fingant, id tamen & tenere faciunt, sine ullo videlicet Scripturæ sacre fundamento, pro suis ineptè. Si quis enim pro suo arbitrio hebdomadas septuaginta annorum fingat, cui non licebit eisdem 700. annorum, vel 7000. vel etiam 70000. componere, ne convinci possit hebdomadas adhuc esse completas? Et certe ex verbis Angeli, infra exponendis, omnino constat tempus illarum hebdomadarum jam esse transactum, ut annotabimus suo loco. Certum sit igitur has hebdomadas septem simplicibus constare annis æqualibus, & eisdem rationis, & continua quadam successione fluentibus, sine fundamento enim distinguantur, & non possent certum ex illis adventus Messie tempus deduci, quod amen voluit hoc vaticinio Angelus indicare, qui subjungit,

Vid. Cap. 3. sect. 7. Tomi 5. Biblior. Theolog. nost. Domini c. 2. SS. Trinit. 216.

Thom. à Jesu Oper. Tom. 1.

